

คุ่มพาคำ

www.puendee.com

นวนิยายไทย

คุ่มผาค่า • “นิดา”

พิมพ์ครั้งที่ ๕ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, เมษายน ๒๕๕๘

พิมพ์ครั้งที่ ๕ : กรกฎาคม ๒๕๕๘

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก : พิชากรณ์ ฤชพงษ์พันธ์

ออกแบบ : สาร์ตัน วงศาโรจน์

ราคา : ๒๐๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

นิดา.

คุ่มผาค่า.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๘.

๒๘๖ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-484-4

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชานันต์ ตริธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุพรรณษา เสตรา

รจนา คงทน สุพันธ์ ออมประดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

เป็นที่กล่าวขานกันมานานถึงนามของ “นิดา” ในฐานะนักแปลผู้มีสำนวนโดดเด่น จับใจ และเป็นที่ยกย่องจากนักอ่านจำนวนมาก การเลือกสรรถ้อยคำเพื่อใช้สื่อความ ประกอบกับการเรียบเรียงเรื่องราวซึ่งได้รับการถ่ายทอดออกมาแบบไร้อติ ทำให้ชื่อ “นิดา” ครองใจนักอ่านมาหลายสิบปี

แต่จะมีแฟน ๆ จำนวนสักเท่าใดที่ทราบว่า นักแปลนามอุโฆษท่านนี้ มีผลงานเขียนให้เราได้ชื่นชมกันอยู่จำนวนหนึ่ง ในจำนวนนี้ เรื่อง ‘คุ้มผาคำ’ และ ‘สองฝั่งฟ้า’ นับเป็นผลงานในระยะแรก ๆ ที่ทำอ่านไม่ได้ง่ายนัก

สำนักพิมพ์เพื่อนดีได้รับโอกาสงามที่จะได้เผยแพร่ทั้งสองเรื่องให้ผู้ที่ยังไม่เคยสัมผัสผลงานเขียนของ “นิดา” ได้ลอง ‘ลิ้มรส’ เพื่อเพิ่มความหลากหลาย นอกเหนือไปจากผลงานแปลของท่านผู้นี้...อย่างจุใจ

คัมพาคำ

“นิดา”

รถยนต์เก๋งขนาดกลางวิ่งไต่ขึ้นไปตามทางมุ่งขึ้นไปสู่ตอยสุเทพ พอถึงทางแยกเล็ก ๆ เชิงเขาด้านซ้ายมือ ความเร็วของรถก็ชะลอลงเล็กน้อย และเลี้ยวอย่างนุ่มนวลเข้าไปตามทางแยกนั้น เห็นชัดว่าเป็นทางส่วนตัว ตัดตรงไปยังคฤหาสน์หลังหนึ่งซึ่งมองเห็นสูงเด่นแต่ไกล บ้านหลังนั้นตรงกับคำว่า ‘คฤหาสน์’ ด้วยความเก่าแก่และมองดูโอ้อ่าภาคภูมิ

รถจอดลงข้างทาง ไกลจากประตูคฤหาสน์หลังนั้นไม่น้อย ชายซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ขับหยุดเครื่อง และนั่งนิ่งสักครู่หนึ่ง สายตาจ้องอยู่ตรงยอดโดมของตึกเก่าหลังนั้นอย่างตรึงตรอง แล้วจึงหันมาหาบุรุษอีกผู้หนึ่งซึ่งนั่งอยู่เคียงข้าง

“ลงตรงนี้เถอะ นล แล้วเดินเข้าไปเอง ไม่ยั้งฉันใครอาจมองเห็นเราจากหน้าต่างชั้นบนได้” เขานิ่งไปครู่หนึ่งแล้วจึงพูดต่อ “ยอดโดมที่เห็นนั่นแหละ ‘คุ้มผาค่า’ ที่นายจะไปอยู่”

ชายหนุ่มผู้โดยสารเพียงแต่พยักหน้ารับทราบคำสั่งนั้น สีหน้าของเขาเฉย ๆ ไม่บอกอาการยินดียินร้าย ว่าไปตามจริงแล้ว เขาเป็นชายที่มีลักษณะรูปร่างและหน้าตาน่าดูทีเดียว ถ้าหากอยู่ในเครื่องแต่งกายที่มีสง่าราศีกว่านี้สักหน่อย ด้วยบัดนี้เขาเพียงแต่นุ่งกางเกงผ้าฝ้ายธรรมดา ๆ สีเข้ม จึงไม่ค่อยเห็นความยับยู่ยี่ที่แสดงถึงคุณภาพชั้นกลางของเนื้อผ้านั้น เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวสะอาดตัดเย็บเรียบร้อย แต่ก็ไม่สมกับความเป็นหนุ่มฉกรรจ์และสมัยนิยม ซึ่งบุรุษในวัยเดียวกับเขานี้มักใช้เสื้อเชิ้ตสีต่าง ๆ สวยงามไปตาม ๆ กัน

ขณะนั้นเขาเอี้ยวตัวไปหยิบกระเป๋าเดินทางขนาดเล็กที่วางทิ้งอยู่ที่เบาะหลัง ด้วยท่าทางเกียจคร้านนิด ๆ ครั้นหยิบได้แล้วก็เอวางไว้บนตัก ไม่ปริปากพูด และ

ไม่ทำท่าจะลงไปจากรถด้วย ชายผู้ทำหน้าที่ขับรถมาส่งมองดูกิจการยาน้อยอย่างรำคาญ

“นายไม่ชอบสินะ งานชิ้นนี้...”

ผู้ถูกถามหันไปมองดูชายผู้มีอาวุโสกว่า ด้วยสีหน้าเรียบเฉยตามเคย แต่แล้วเขาก็พยายามยิ้มออกมาได้เล็กน้อย เมื่อกล่าวตอบ

“ชอบหรือไม่ชอบ ผมมีทางเลือกเสียเมื่อไหร่...ไปละ แล้วจะส่งข่าวตามเคย”

“โชคดี...” สหายของเขากล่าวพลางเอื้อมมือมาตบไหล่ลนลเบาๆ “คงไม่น่าเบื่อนักหรอกนะ นล บ้านนี้มีลูกสาวสวยตั้งสามคน แล้ว ‘งาน’ ที่เราส่งนายมาทำครั้งนี้ก็น่าสนใจพอควร ถึงจะไม่ต้องมีบทบัญญัติอย่างที่น่ายโปรดปรานก็เถอะ”

นลก้าวลงจากรถ และเดินตัวตรงไปตามทางเล็กๆ ซึ่งค่อยๆ สูงชันขึ้นไปเรื่อยๆ

บุรุษผู้ทำหน้าที่ขับรถยังคงนั่งนิ่งเฉย มองตามร่างสูงๆ ที่เดินตรงแนวไม่เหลียวหลังอย่างนึกขำ นลเป็นคนเอางานเอาการ แต่ออกจะเฉยเมยเคร่งขรึมจนกระทั่งคนที่ไม่รู้จักสนิทมักจะทำล่าวหาว่าเขาเป็นคนหยิ่งถือตัว แต่สำหรับ ร.ต.อ. ยุทธนา ผู้เป็นทั้งผู้บังคับบัญชา และเพื่อนอาวุโสของนลรู้ว่าเขามิได้เป็นเช่นนั้นจริง ที่รู้จักคุ้นเคยและถูกอภัยต่อกันรู้ดีว่า นลมีน้ำใจดีต่อเพื่อนเพียงไร ชั่วแต่เขามักเคร่งขรึมเฉยเมยจนทำให้คนที่มิใช่เพื่อนสนิทเข้าใจผิดบ่อยๆ ครั้ง

ยุทธนามองดูท่าเดินของสหายอ่อนอาวุโสของเขาอีกครั้งหนึ่งอย่างนึกขำในใจ เกือบจะหายได้ว้าบหน้าคมสันนั้น บัดนี้คงจะยิ่งเคร่งขรึมเฉยชา ริมฝีปากที่ได้รูปงามบอกความฉลาดสุขุมและเอางานเอาการนั้น บัดนี้ก็คงจะหุบสนิทปราศจากรอยยิ้ม บางครั้งนลช่างเหมือนรูปหุ่นซึ่งมีโครงสร้างและรูปลักษณ์ดีพร้อมหากแต่ขาดชีวิตจิตใจ

ยุทธนาเห็นว่าชีวิตในวัยเยาว์ของนลนั้น ต้องเผชิญกับความยากลำบาก และเกือบจะถึงขนาดขัดสนอยู่ไม่น้อย สาเหตุสำคัญที่ทำให้บุคลิกของชายหนุ่มผู้นี้ดูคล้ายคนชิงชังสังคม ก็คือความที่เขาเป็นเด็กขาดบิดาโอบอุ้มอุปการะเช่นเด็กอื่นๆ

โดยทั่วไป มารดาผู้มีเชื้อสายสกุลเก่าแก่ หากขาดเสียซึ่งทรัพย์สินพอที่จะพุงฐานะดั้งเดิมให้คงอยู่ หรือแม้แต่การทะนุบำรุงบุตรชายคนเดียวในด้านการศึกษาซึ่งท่านตระหนักว่าเป็นหน้าที่สำคัญที่สุด จึงจำต้องละทิวลิปกหน้าเข้ามาขออาศัยอยู่กับญาติห่าง ๆ ของสามี ผู้มีหลักฐานดีพอประมาณ ท่านพยายามกระหมัดกระหม่อม ใช้เงินมรดกอันมีอยู่เพียงจำกัดส่งเสียบุตรชาย จนกระทั่งเขาเรียนจบมหาวิทยาลัยสาขาวิชารัฐศาสตร์

เมื่อสอบได้ปริญญาบัตรแล้ว นลก็เข้ารับราชการในกรมตำรวจทันที และในปลายปีนั้นเอง เขาก็ได้รับทุนไปศึกษาต่อ ณ ประเทศอังกฤษเป็นเวลาถึงสามปี

เขาเดินทางกลับบ้านเกิดเมืองนอน เพียงเพื่อจะพบว่ามารดาเริ่มป่วยกระเสาะกระแสะ และได้ขึ้นนอกขึ้นใจกับความสำเริงของบุตรชายอยู่เพียงหกเดือนเท่านั้น ก็จากเขาไปอีกคนหนึ่ง

และหลังจากนั้น นลก็ถูกย้ายมาประจำสถานีตำรวจในภาคเหนือ และได้รับคำสั่งพิเศษจากกรมให้มาปฏิบัติงานหน้าที่สำคัญ ซึ่งจำเป็นต้องใช้คนที่ไม่มีใครรู้จักหน้าคุ้นเคยในถิ่นนี้มาทำงานอย่างหนึ่งที 'คัมผาคำ' นี้

ร.ต.อ.ยุทธนา สหายเก่าเป็นผู้ชี้แจงการปฏิบัติงานโดยละเอียด ก่อนที่จะพาตัวเดินทางมายังคฤหาสน์หลังนี้...

นลเดินตรงไปจนถึงประตูใหญ่ ซึ่งเป็นประตูเหล็กโปรงแต่มองดูซิงขังมันคงกำแพงสีชาวมั่นนั้นสูงขึ้นมาเพียงระดับอก ส่วนบนเป็นเหล็กตัดลวดลายรับกับประตู กำแพงนั้นทอดยาวระหว่างประตูไปตามทาง บอกอาณาเขตที่กว้างขวางใหญ่โต

นลแหงนหน้ามองดูประตูเหล็กนั้นอย่างสนใจ ไม่ซ้าก็เห็นแผ่นโลหะสีทอง-แดงรูปรี ฝังผนังอยู่ตรงส่วนยอดของเสาข้างประตูด้านขวามือ เมื่อเพ่งมองอยู่ครู่หนึ่งจึงเห็นชัดว่าลายนูนในแผ่นโลหะนั้นเป็นรูปเชิงผาหรือหุบเขา ใต้แผ่นโลหะนั้นมีตัวอักษรทำด้วยโลหะชนิดเดียวกันฝังลงไปใในเนื้อซีเมนต์ เป็นตัวอักษรที่เขียนแบบอักษรโบราณ อ่านได้ความว่า 'คัมผาคำ'

ถนนซึ่งทอดจากประตูไปสู่ตัวคฤหาสน์นั้น เป็นอิฐสีแดงที่บดแน่นเรียบ สองข้างถนนนั้นคือร่องไม้ดอกจำพวกฟลิคและเวอร์บีนาเฉพาะที่เป็นสีฟ้าอมม่วง ล้วน ไม่มีสีอื่นปน

ตัวตึกนั้นไม่ใหญ่โตมากอย่างที่นึกคิดคาดไว้แต่ก่อนมาถึง หากมองดูภาคภูมิ บอกอายุว่าสร้างมาไม่ต่ำกว่าหกสิบปีเป็นอย่างน้อย สนามหญ้าหน้าตึกกว้างใหญ่ ไปจรดกำแพงด้านหน้าและด้านข้าง เป็นสนามที่ได้รับการตกแต่งบำรุงรักษาอย่างดี ร่องดอกไม้งาม ๆ มีเป็นระยะ เรียงรายอยู่ตามขอบสนามนั้น

ชายหนุ่มพยายามกวาดตามองหาใครสักคน แต่ก็ไม่เห็นผู้ใดปรากฏกาย ขึ้นภายในบริเวณบ้านหลังนั้น เขาลังเลอยู่ชั่วครู่ เมื่อสังเกตเห็นประตูเหล็กใหญ่ที่เขาขึ้นประจันหน้าอยู่ปิดสนิท มองหากระดิ่งหรือสัญญาณเรียกคนในบ้านให้มา เปิดประตูก็ไม่เห็นมี จนกระทั่งเมื่อกวาดสายตาไปอีกครึ่งอย่างพิถีพิถัน จึงเห็นประตูเล็ก ๆ ข้างประตูใหญ่อีกบานหนึ่งเปิดแง้มอยู่ เขาถอนใจอย่างโล่งอก เปิดประตูนั้นและก้าวเข้าไปภายใน

ขณะที่เดินตรงไปนั้น ออกจะประหลาดใจครามครันในความเงียบสงัดราวกับปราศจากผู้อยู่อาศัย เขาแหงนหน้ามองดูตัวตึกอีกครั้งหนึ่ง เป็นตึกสองชั้น ธรรมดา หากแต่ตรงยอดโดมนั้นมองดูเหมือนหอคอยโบราณ สีเหลืองนวลที่ฉาบตึกนั้นเก่าซีดจาง แต่ยังคงไว้ซึ่งความสง่างาม

เขาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าตึกนั้นเองอย่างงุนงงไปชั่วครู่ บันไดที่เห็นนั้นเป็นบันไดหินอ่อนสามชั้น และเฉลียงเล็ก ๆ ปูกระเบื้องสีสวย ประตูหน้าปิดสนิท...

อย่างรู้หน้าที่ดีในหน้าที่ต่อมา นลก็เดินอ้อมตัวตึกไปยังด้านหลัง ซึ่งเป็นทางเดินลาดชันเขินตึงแข็งแรง ทางนั้นไปสุดตรงตึกเตี้ย ๆ เชื่อมติดกับตัวอาคารใหญ่ เห็นชัดว่าเป็นอาคารที่สร้างเสริมขึ้นใหม่เพื่อวัตถุประสงค์อะไรก็อย่างหนึ่ง ซึ่งขณะนั้นเขาไม่รู้ชัด

อาคารเตี้ยชั้นเดียวด้านหลังของตึกใหญ่นี้ก็เช่นเดียวกัน คือมีประตูที่ปิดสนิท จนกระทั่งเมื่อ นลตัดสินใจยกมือขึ้นเคาะสองสามครั้ง มันจึงเปิดออกอย่างกะทันหันจนเขาเกือบจะตกใจ หากแต่ยังสติไว้ได้ทัน คนที่มาเปิดประตูรับเขาขึ้น

เป็นชายกลางคน ร่างลั่นทัดใบหน้าเรียบๆ ไม่มีอะไรน่าสะอูดตา นอกจากความเรียบเฉยในท่าที เขาผู้นั้นแต่งกายอย่างเรียบง่ายสะอาดตา แต่ก็มีอะไรอย่างหนึ่ง ที่บอกให้ันลรู้ว่า ไม่ใช่คนชั้นเจ้าบ้านหรือญาติพี่น้อง

ชายหนุ่มกล่าวแนะนำตนเองอย่างเรียบง่าย

“ผมชื่อ นล ท่านรับไว้เป็นคนขับรถชั่วคราว สั่งให้ผมมาวันนี้...”

“ถ้าขึ้นก็เข้ามาได้...ท่านสั่งไว้แล้ว” เมื่อพูดดังนั้นแล้ว ฝ่ายเจ้าบ้านก็เปิดประตูให้กว้างขึ้นอีกเล็กน้อย และหันกลับเดินนำเข้าไป ห้องที่นลก้าวเข้าไปนั้นเห็นได้ว่าเป็นห้องเตรียมอาหารหรือทำงานเล็กๆ น้อยๆ ของพวกคนใช้ มีโต๊ะสี่เหลี่ยมตั้งอยู่กลางห้อง มีภาชนะประจำบ้านอย่างลักษณะเป็นห้องแพนทรีแบบสมัยใหม่

นลนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง ในขณะที่ชายคนนั้นเดินไปเปิดประตูตู้ติดผนัง หยิบถ้วยแก้วและรินน้ำจากตู้เย็นขนาดย่อมที่มุมห้อง เสร็จแล้วนำมาวางให้บนโต๊ะอย่างเรียบง่าย

“ฉันชื่อ ทัด...” ชายกลางคนผู้นั้นกล่าวขึ้น “เป็นหัวหน้าคนรับใช้ที่นี่”

ทัดนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง สีหน้าไม่บอกอาการยินดีต้อนรับหรือไม่ตรีจิตแต่อย่างใด หากเห็นได้ว่าเป็นคนมีอัธยาศัยพอสมควร หรือมิฉะนั้นก็เป็นคนที่ได้รับการอบรมมาดี

ขณะนั้น ก็มีหญิงร่างใหญ่อีกคนหนึ่งเดินเข้ามาจากประตูชั้นในที่คงจะเชื่อมกับตึกใหญ่ ในมือของหล่อนมีจานอาหารเปล่าๆ ถืออยู่ นางหยุดยืนมองดูนลด้วยความสนใจอย่างเปิดเผย

“นี่คนรถใหม่ พี่พุ่ม ชื่อ นล ท่านตกลงรับไว้แล้ว” นายทัดกล่าวเป็นเชิงแนะนำ แม้ครวญให้แต่มิได้พูดว่าอะไร นางวางจานนั้นลงบนโต๊ะมุมห้องแล้วเดินกลับเข้าไปทางเดิม

นายทัดหันมาอธิบายว่า

“วันนี้คุณหญิงไม่อยู่ สั่งให้นายนลขึ้นไปพบคุณหนูกลางแทน ประเดี๋ยวเธอก็คงจะเรียกลงมา แม่พุ่มคงจะขึ้นไปเรียนแล้ว...”

แทบจะยังไม่ทันขาดคำ เสียงออดเบาๆ ก็ดังขึ้น นายทัดลุกขึ้นยืนและ

แหงนมองดูผนังด้านซ้าย นลมองตามก็เห็นแผงโลหะขนาดเล็ก มีตัวเลขสามแถว และขณะนี้ตรงหมายเลข ๕ มีแสงไฟสว่างวาบ ๆ อยู่ครู่หนึ่ง

“คุณหนูกลางอยู่ในห้องหนังสือ...” หัวหน้าคนรับใช้พิมพ์่า ในขณะที่นล คิดถึงระเบียบของบ้านนี้อย่างชมเชยอยู่ในใจ

“ขึ้นไปพบได้แล้วละ...ฉันจะนำไปเอง” และโดยไม่ยอมเสียเวลา นายทัตก็ เดินนำนลไปทันที ผ่านทางเดินคล้ายเฉลียง แล้วจึงไปทะลุถึงห้องกว้างใหญ่จัด เป็นห้องนั่งเล่น ห้องอาหารและห้องรับแขกตามลำดับ ทุกห้องตกแต่งด้วยเครื่อง เรือนที่มีอายุและแบบกลมกลืนกับตัวตึก

ตรงมุมห้องรับแขกนั่นเอง มีบันไดทอดขึ้นไปสู่ชั้นบน ราวบันไดเป็นไม้ขัด วาบบัว และสลักเสลาลวดลายแบบโบราณ มีพรมสีแดงค่อนข้างเก่าปูเรียบร้อย สีคล้ำของพรมทำให้ดูมืดสลัวไป

นายทัตนำคนรถใหม่ขึ้นบันไดไปจนถึงชั้นบน พาเดินไปตามเฉลียงเล็กๆ และไปหยุดอยู่หน้าห้องห้องหนึ่ง ซึ่งประตูปิดสนิทอยู่

สิ้นเสียงที่นายทัตเคาะประตู ก็มีเสียงสตรีดังแผ่ว ๆ ออกมา

“นายทัตลงไปได้ ให้คนรถใหม่เข้ามาหาฉันเอง”

เสียงนั้นเรียบเย็น ไม่แสดงอำนาจของผู้เป็นนายอย่างข่มขวดนัก แต่ก็ไม่ อ่อนหวานสดใสสมกับกระแสเสียง นลเปิดประตูออกและพาดตัวก้าวเข้าไปภายใน ห้องที่มองเห็นอยู่นั้นเห็นชัดว่าเป็นห้องหนังสือ มีตู้หนังสือ มีโต๊ะเขียน หนังสือและอุปกรณ์ในการทำงานเกี่ยวกับเอกสารอยู่พร้อมมูล

นลเดินเข้าไปยืนหยุดอยู่หน้าโต๊ะหนังสือตัวใหญ่นั้น มองดูสตรีที่นั่งอยู่หน้า โตะนั้นด้วยสีหน้าขมขื่นตามเคยของเขา

ความสลัวของห้องไม่ทำให้นลเห็นหน้าของสตรีผู้นั้นถนัด จึงเตาไม่ออก ว่าเป็นหญิงวัยใด บอกได้แต่ว่าเป็นหญิงร่างเล็กบาง เครื่องแต่งกายเป็นสีเหลือง จาง ๆ เป็นเสื้อหลวมแบบสวมสบาย สีของเสื้อทำให้ห้องนั้นสว่างขึ้นเล็กน้อยใน สายตาของชายหนุ่ม ถึงกระนั้นเขาก็ยังมองไม่เห็นใบหน้าของเจ้าของร่างนั้นได้ ถนัด ด้วยมันซ่อนอยู่ในเงามัว ๆ เห็นแต่ผมซึ่งยาวสลวย แต่มองดูเป็นสีน้ำตาล

เข้มนมากกว่าคำสนิทอย่างผมคนไทยทั่วไป

นลยีนรีรออยู่ครู่หนึ่งแล้ว เขาก็ตัดสินใจยืนนิ่งอยู่เช่นนั้น แทนที่จะนั่งลงบนเก้าอี้อย่างที่ใจปรารถนาแต่แรก

“คงรู้แล้วซิว่าคุณแม่ไม่อยู่ ท่านสั่งให้เธอมาพบฉันแทน...”

“ครับ” นลตอบสั้นๆ

“ชื่ออะไรเน...นนท์” หล่อนแปลความหมายของชื่อเขาตามใจตัว “แปลว่าอะไร...”

“นล ครับ” ชายหนุ่มเน้นเสียงเล็กน้อย “ก็นลธรรมดาๆอย่างพระนล”

“อ้อ นายนล” เสียงเรียบๆแต่หวานใสนั้นเอ่ยต่อไป “บอกหน่อยได้ไหมว่าทำไมจึงรับงานนี้ ทั้งๆที่เราประกาศไปแล้วว่า เป็นงานชั่วคราวเพียงเดือนเดียว?”

นลแสวงเฉยเสียไม่ตอบคำถามนั้น เขาเพียงแต่มองหน้าที่ซ่อนอยู่ในเงาสลัวนั้น

“ฉันต้องการคำตอบ...” เสียงนั้นบอกความหงุดหงิดขึ้นมาทันที อย่งที่นลคาดไว้

“คุณลงประกาศแจ้งความในหนังสือพิมพ์” นลชี้แจงเรียบๆ สีหน้าไม่มีไม่บึ้งตามเคย “ผมสมัครแล้วท่านก็รับไว้แล้ว...”

วิธีพูดของชายหนุ่มดูจะสะกดหูหญิงสาวผู้เป็นนายจ้าง ด้วยเขาไม่ลงเสียง ‘ครับ’ หรืออะไร เพียงแต่ทอดหางเสียงให้ฟังดูนุ่มหูขึ้นเล็กน้อย

หล่อนลุดจากเก้าอี้ย่างโกรธๆ เดินไปที่หน้าต่างบานหนึ่งซึ่งอยู่เบื้องหลังโต๊ะทำงานนั้น ชักสายม่านออกโดยแรงแล้วก็หันขวับมาเผชิญหน้านล โดยที่ยังยืนพิงขอบหน้าต่างบานนั้นอยู่

แสงสว่างทำให้นัยน์ตาของชายหนุ่มพร่ามัวไปชั่วครู่ แต่ในวินาทีต่อมา เขาก็เห็นร่างของหญิงสาวที่ยืนอยู่นั้นถนัดชัดเจน หล่อนเป็นหญิงสาวรูปทรงอรชร คงจะอยู่ในวัยไม่เกินเบญจเพส หากแต่หล่อนแต่งหน้าไว้เข้มครวรวจะอำพรางอะไรสักอย่าง ดวงตาว้างใหญ่ ประกอบด้วยขนตายาว แต่ไม่จอนแข็งอย่างสาวสมัยใหม่บางคน หล่อนทาสีหลังตาด้วยสีฟ้าอมเทา มองดูลึกลับ ริมฝีปากนั้นเป็น

รูปงามน่ารัก หากทาสีแดงจัดเกินกว่าที่นจะนึกนิยมชมชอบ

บัดนี้ เจ้าหล่อนยื่นมองดูอย่างเงิบ ๆ กิ่งทำทาย กิ่งฉงน ดวงตาเป็นประกายแวววาว และริมฝีปากสีแดงสดใสนั้นยื่นออกน้อย ๆ อย่างเด็กที่ถูกขัดใจ นลย้มน้อย ๆ เสียงที่พูดก็สุภาพลงโดยไม่รู้ตัว

“เดือนหน้าผมก็จะแต่งงานใหม่แล้ว เป็นงานถาวรเสียด้วย แต่ตอนนี้ว่างพอจะรับใช้ท่านได้ตามที่เรียนไว้แล้ว และท่านก็กรุณาตามนั้น...”

ดวงหน้าที่ขมวดมุ่นนั้นดูค่อยมองดูละมุนตาขึ้น แต่ก็มีได้แจ่มใสยิ้มแย้มดังเช่นหญิงสาวสวยทั่วไป

“ถ้ายังงั้น ก็เป็นอันว่าหมดเรื่องที่คุณแม่มอบหมายให้ฉันถาม...” หยุดไปเล็กน้อยแล้วจึงพูดขึ้นอีก หลังจากมองดูชายหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงหน้าอย่างตรวจตราแล้ว “เรื่องเครื่องแบบคนรถ...เห็นจะใช้ของคนเก่าไม่ได้กระมัง เธอสูงกว่ามากนัก แล้วก็อยู่เพียงชั่วคราว เห็นจะไม่จำเป็นต้องตัดใหม่ เพียงแต่งตัวให้เรียบร้อยก็แล้วกัน คุณพ่อไม่ชอบคนปรูดปราด เอาละ หมดเรื่องกันเสียที เธอลงไปข้างล่างได้ แล้วนายทักจะอธิบายเรื่องระเบียบในบ้านเอง”

นลก็มึนศีรษะเล็กน้อยอย่างสุภาพ แล้วจึงเดินออกมาจากห้องนั้น

หญิงสาวผู้มีสีหน้าเคร่งขรึมเศร้าสร้อยยังยื่นมองตามคนขับรถอย่างไม่แนใจอะไรบางอย่าง แต่แล้วหล่อนก็หันกลับไปยังบานหน้าต่างอีก ดึงสายม่านให้ม่านนั้นปิดสนิท ห้องนั้นก็ตกอยู่ในความมืดสลัวดังเดิม

ดารีกา กรวิก ธิดาคนกลางของพ่อเลี้ยงอินทร กรวิก คหบดีผู้มั่งคั่งสูงของเชียงใหม่ทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวเดิม ซบศีรษะลงกับฝ่ามือและนั่งอยู่ในท่านั้นเป็นครู่ใหญ่ เมื่อเงยหน้าขึ้นอีกครั้งนั้น สีหน้าของหล่อนมีแววเหนื่อยหน่ายและทุกข์ระทม

๒

เมื่อรถกลับมายังห้องแพนทรีอีกครั้งหนึ่งนั้น นางพุ่ม แม่ครัว และ นายทัด ยังอยู่ดังเดิม และยังมีเด็กสาวรูปร่างหน้าตาหมตจืดอีกคนหนึ่ง อยู่หน้าอ่างล้างชาม กำลังทำความสะอาดถ้วยแก้วจำนวนหนึ่งอยู่ด้วยท่าที่ เห็นชัดว่าไม่ได้เอาใจใส่ในงานที่กำลังทำอยู่นัก สีหน้าของเจ้าหล่อนผู้นี้ ยิ้มแย้มอยู่ตลอดเวลา ตาตาขลับหากค่อนข้างเล็กของหล่อนนั้นดูหลุกหลิก ฉับไว ขณะนั้นหล่อนกำลังพูดจ้อๆ อยู่จับความได้ว่า เรื่องที่พูดนั้นเกี่ยวพัน ถึงดารารายภาพยนตร์คนโปรดของหล่อนนั่นเอง

ทันทีที่รถเดินเข้ามาในห้อง หล่อนก็หยุดพูดมองดูเขาตรงๆ และสายตาก็ แสดงไม่ตรีจิตอย่างซื่อๆ

“คนรถใหม่หรือนี่” หล่อนทักทายก่อนโดยไม่มีความประหม่าเก้อเขินใดๆ ทั้งสิ้น “หนูชื่อบัวตองจะ ทำงานทั่วไป แล้วแต่คุณคนไหนจะใช้”

นลยิ้มตอบหล่อนน้อยๆ มองดูแม่สาววัยรุ่นครู่หนึ่งก่อนจะตอบปากคำ

“ผมชื่อ นล เพิ่งมาทำงานวันนี้เอง...” เขามองให้สบตานายทัดและหญิง แม่ครัวด้วยเมื่อพูดต่อไปช้าๆ “ผมมาอยู่ชั่วคราวเท่านั้นแหละ แต่ก็หวังว่าเราคง ทำงานร่วมกันได้พอสมควร คุณๆ และท่านที่เป็นยังงี้มั่ง...เอาใจยากไหมนี่” ประโยคหลังเขาหันไปทางนางพุ่มอย่างมีคารวะเล็กน้อย และก็ได้ผลดี เพราะหญิง ผู้ใหญ่ยิ้มให้เขาทันที

“โ้ย๊ ก็ดีกันทุกคนแหละ ท่านนะเจี๊ยบๆ...ฉันหมายถึงพ่อเลี้ยงนะ พ่อ... พ่อ นล คุณหญิงท่านไม่ชอบให้ใครเรียกพ่อเลี้ยง แม่เลี้ยง รู้ไว้เสียด้วย แล้วที่บ้านก็ไม่ให้พูดคำเมือง...”

“เอ๊ะ ทำไมละน้ำ ก็ผมได้ยืมว่าพ่อเลี้ยงเป็นคนภาคนี้” นลแสร้างทำหน้า
ฉงนทั้ง ๆ ที่เขารู้ประวัติประมุขชายหญิงของคฤหาสน์นี้เป็นอย่างดีมาแล้ว

“อ้าว ก็คุณหญิงท่านเป็นคนกรุงเทพฯนี่นา เป็นหม่อมราชวงศ์เสียด้วย”
นางพุ่มกล่าวอย่างภูมิใจในความมรพบรูของตัว “ฉันนะ ติดตามคุณหญิงมาจาก
กรุงเทพฯก็ไป ๆมา ๆเรื่อยละ ท่านซีไม่ชอบไปกรุงเทพฯ ยิ่งตั้งแต่เกิดเรื่องคุณหนู
เล็ก...” นางหยุดชะงักทันทีเหมือนเพิ่งจะคิดอะไรขึ้นมาได้ และนายทັตก็ทำสีหน้า
เรียบเฉยมองตาหญิงแม่ครัวอย่างคาดคั้น

ฝ่ายหลังทำหน้าที่เจื่อนเล็กน้อย และเสด็จไปหยิบของที่ชั้น ทำอะไรระจุก
ระจิกอยู่อีกสักครู่ก็เดินออกไปจากห้องนั้น

บัวตองหันมามองหน้านล และหัวเราะอย่างหน้าเป็นตามเคย

“คนที่นี้เขาไม่พูดมากปากก็โป้งอย่างหนูหรือพี่นล” หล่อนมองดูชายกลาง
คน ผู้เป็นหัวหน้าคนรับใช้อย่างท้าทาย “อยากรู้อะไรถามหนูซี”

นายทັตขยับตัวอย่างรำคาญ “ไม่เห็นมีอะไรก็พูดให้มันดูลึกลับไปได้ บัวตอง
นี่เรามีหน้าที่ทำอะไรก็ทำไป ไม่เห็นจะต้องไปสู้รู้เรื่องเจ้านาย...”

นลทำท่าไม่แยแส เขาพูดเรื่อย ๆ เหมือนไม่ตั้งใจอยากรู้อยากเห็นอะไร นอก
ไปจากการสนทนา

“เออ บัวตอง ขอกาแฟกินสักถ้วยได้ไหม?”

“ได้ซีพี่...” บัวตองมองหน้านายทັตก่อน และเห็นเขาพยักยิ้มนิด ๆ เป็นเชิง
อนุญาต หล่อนขมิ้มมันเดินไปชงกาแฟสำเร็จรูปใส่ถ้วยและมีจานรองเรียบร้อยมา
ส่งให้นลผู้นั่งสูบบุหรี่สบายอยู่ที่โต๊ะ มีนายทັตนั่งอยู่อีกฟากหนึ่งกำลังขัดเครื่องเงิน
ชิ้นหนึ่งอยู่อย่างเอาการเอางาน

“นี่ บัวตอง ท่านที่นี่มีลูกกี่คน” นลถามเสียงเฉย ๆ

“สี่คนจ๊ะ คุณแม่ คุณกลางและคุณหนูเล็ก ผู้หญิงเรียงกันลงมาเลย คน
สุดท้องคุณซาลี อยู่โรงเรียนประจำที่กรุงเทพฯ...เออ พี่นลมาบ้านนี้ยัง ไง ทางไกล
ออก”

“เพื่อนเขาให้อาศัยรถสองแถวขึ้นมา” นลตอบเรียบ ๆ เขายกถ้วยกาแฟ

ขึ้นจับข้า ๆ จากทางตาเขาเห็นนายตัดพ้อบ้านกำลังชำเลืองมองเขาและบัวตองอยู่
ไม่ต้องสงสัยว่าหูกี้คงจะตะแคงฟังถ้อยคำสนทนาเหล่านั้น

นล แสร้งทำเป็นมองดูเด็กสาวตรงหน้าอย่างชื่นชมยินดี

“บัวตองคงเป็นคนเชียงใหม่ขึ้นนะ ผิวพรรณเบอกซัด ๆ”

“ตาย ตาย พี่นลนี่ช่างว่า...” เจ้าหล่อนหัวเราะระริกกระริ้นขึ้นมาทันที
ทรวงอกที่ซ่อนอยู่ในเสื้อคอนข้างจะรัดรูปไหวสะเทือน หูกี้ก็เป็นประกายแวววาว
“หนูเป็นคนมาจากลำปางหрок แต่ก็เรียกว่าเป็นคนเนื้อเหมือนกัน ว่าแต่พี่นล
เถอะ มาจากกรุงเทพฯหรือจ๊ะ หรือจากไหนกันแน่ ถ้าเป็นคนเมืองด้วยกันก็ดี
เราจะได้อู้คำเมืองกัน...” เจ้าหล่อนตัวตลวยตาแวบไปทางนายตัด “บางทีหูกี้ก็อึดอัด
ใจ พุดยังไม่เสียติด เวลาออกไปพบเพื่อนฝูงหรือลาท่านกลับไปบ้านเปลอพุดเข้า
เขาหัวเราะกันเกือบตาย”

นลยิ้มน้อย ๆ “ผมมาจากกรุงเทพฯ เห็นจะอู้คำเมืองกับบัวตองไม่ไหวแน่
พี่ตัดครับ...” เขาหันไปมองหน้าชายกลางคนอย่างหาหรือ “เห็นคุณผู้หญิงว่าพี่จะ
เป็นคนชี้แจงระเบียบบ้านให้ผมฟังแน่ะ ถึงจะมาอยู่เพียงชั่วคราวก็ไม่อยากทำอะไร
ผิดระเบียบ ถ้ามีอะไรที่ช่วยบอกช่วยเตือนผมก็แล้วกัน”

คราวนี้ หน้าทีเหมือนหน้าากของนายตัดมีอาการยิ้มแย้มขึ้นมาบ้าง แต่
แล้วก็กลับเคร่งเครียดไปอีกเช่นเคย

“ก็ไม่มีอะไรมาก...” เขาทอดเสียง “ท่านไม่ชอบจู้จ้าน เรามีหน้าที่ขับรด
คันใหญ่สำหรับท่านก็ทำไป ที่โรงรมมีโทรศัพท์ติดให้ด้วย เวลาท่านจะใช้รด โดย
มากคุณหนูกลางหรือคุณเมจะโทร.ไปสั่ง อาหารสำหรับนายนลก็มากินที่นี้แหละ
เรากินด้วยกันสี่คน แต่บางทีพี่พุ่มเขาก็ไม่ขึ้นมาร่วมด้วย กินเสร็จในครัวใหญ่
ข้างล่าง พวกคนสวนเขาไปกินในครัว ฉันทกับบัวตองนะ คุณหญิงชอบให้อยู่แถวๆ
นี้ ท่านจะได้เรียกใช้สะดวก”

“ก็แน่ละซี...” บัวตองพุดสอดขึ้นมา “อะไรๆ ก็บัวตอง ส่วนท่านก็พี่ตัด...
ที่จริงข้างล่างมีหลานน้ำพุ่มอีกสองสามคนนะ พี่นล แต่คุณหญิงไม่ชอบให้ขึ้นมา
บอกว่ารำคาญ”

นลยิ้มเรียบ ๆ ตามเคย “แล้วท่านผู้ชายล่ะ เห็นว่าเป็นพ่อเลี้ยง พ่อเลี้ยง แปลว่าท่านรวยมากใช่ไหม? อยู่เชียงใหม่เลยหรืออยู่กรุงเทพฯ?”

“ท่านมีบ้านทั้งเชียงใหม่ทั้งกรุงเทพฯ” บัวตองทำเสียงอวด “หนุยังเคยตาม คุณหญิงไปกรุงเทพฯ หนหนึ่งเลย สนุกจัง บ้านใหญ่กว่าบ้านนี้อีก เวลาท่านไม่อยู่ กันก็มีแม่บ้านของคุณหญิงดูแลไว้ ท่านนะรวยแต่ก็ไม่มากมายล้นฟ้านะ หนูว่า” หล่อนชำเลืองมองสีหน้าเฉย ๆ ของพ่อบ้าน ครั้นเห็นเขาเฉยก็ออกจะได้ใจและคุยฟุ้งต่อไป “ท่านมีป่าไม้ มีเหมือง มีโรงเลื่อยอะไรหนูก็ไม่รู้ ที่ในเมืองมีสำนักงานของท่าน เห็นไปทุกวัน ก่อน ๆ นะ คุณหญิงและคุณ ๆ สามคนอยู่กรุงเทพฯ มากกว่า มาตอนนี้แหละ มาอยู่ที่นี้เสียนาน...ตั้งแต่คุณหนูเล็กเกิดเรื่อง...ยังไม่ได้กลับไปอีกเลย”

“เรื่องอะไรหรือ?” นลถามเรื่อย ๆ อย่างไม่ใส่ใจโยตีในคำตอบนั้น

“ก็รถคว่ำยั้งล่ะ...”

“บัวตอง...” เสียงนายตัดกระแอมเบา ๆ

“ทำไมหรือพี่ตัด ไม่เห็นใช่เรื่องจะต้องปิดบังอะไร ใคร ๆ ก็รู้ หนังสือพิมพ์ ก็ลงข่าวนี้มา” เด็กสาวพูดอย่างท้าทาย ขณะนั้นนางพุ่มแม่ครวก็เดินกลับเข้ามาในห้องพักอาหารนั้นอีกครั้งหนึ่ง ในมือมีถาดอาหารมาด้วย

“บัวตอง...” นางเรียกทันทีที่เข้ามาถึง “เอาถาดอาหารขึ้นไปให้คุณหนูเล็ก แล้วรีบลงมานะ”

“เฮ้อ เปื่อ...” แม่สาวทำท่ากระพืดกระพืด “เปื่อ เปื่อ เจ็บหงอตอยู่ได้ทั้งวันทั้งคืน เอาอะไรส่งขึ้นไปให้ก็ไม่เห็นจะพอร่อง ไม่รู้อยู่ได้ยังซี”

หล่อนรับถาดอาหารนั้นมาจากแม่ครว และเดินขมิ้มมันออกไปจากห้อง

“พ่อนล ทิวหรือยัง” นางพุ่มถามอย่างอารี “เดี๋ยวกินเสียก่อนซี แล้วค่อยกลับไปห้องพัก ได้เวลาแล้วพอดี นี่เจ้าบุญกำลังยกสำรับขึ้นมาแล้วละ”

“พี่พุ่มขึ้นมากินด้วยหรือ?” นายตัดทำหน้าที่จน

“กึ่งนั้นซี พ่อตัด ฉันทปล่อยน้องเด็ก ๆ ให้กินกันก่อนแล้ว มันไม่หิว แล้วก็คิดว่าขึ้นมากินบนนี้ดีกว่าจะได้คุยกับคนใหม่เขามั่ง นี่คุณหญิงกับคุณใหญ่ไม่อยู่

“ไม่ต้องตั้งโต๊ะใหญ่ คุณหนูกกลางนะ เดี๋ยวก็คงเรียกน้าขา...ไม่รู้จะรักสวยรักงามไปถึงไหนกัน ข้าวปลาไม่ค่อยกินเสียเลย เวลาคุณพี่ไม่อยู่ คุณกลางไม่เคยลงมานั่งโต๊ะคนเดียวเลยแหละ”

ขณะที่นางพุ่มทรุดตัวลงนั่งที่โต๊ะ นลก็เดินเอาถ้วยกาแฟซึ่งเขาคืมแล้วไปตรงอ่างล้างชาม เขาล้างและเช็ดอย่างเรียบร้อย ก่อนจะนำเข้าไปเก็บในตู้ติดข้างฝา สีหน้าของชายหญิงวัยกลางคนทั้งสองที่มองตามเขาไปนั้นบอกความชื่นชมยินดีไม่น้อย

“พ่อนลนี่หน้าตาดีดี...” นางพุ่มกล่าว “ไม่น่ามาเป็นแค่คนขับรถเลย...”

นลยิ้มน้อยๆ ไม่ตอบว่าอะไร ทั้งๆที่เขารู้ตัวว่านายหัดคอยฟังอยู่ว่าเขาจะพูดถึงตนเองอย่างไรบ้าง

บัวตองกลับเข้ามาในห้อง หล่นร้องเพลงหงุหงิงเข้ามาด้วย

“แหมเพลงเพราะจัง ทำนองขาวเหนือของเราเสียด้วย” หล่นพูด

“มัวไปฟังเปียโนเสียอีกแล้วซีแม่คุณ...” นางพุ่มกล่าวขึ้นด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“แหม น้า” ผู้อ่อนอาวุโสที่สุดในที่นั้นร้องขึ้น “หนูว่าตั้งแต่พี่นลมานี้ ใครๆยิ้มเป็นกันขึ้นมาจัง ไม่ยั้งนละก้อหน้าบึ้งกันทั้งวัน ดูพี่หัดเป็นต้น”

คราวนี้นายหัดไม่ยิ้ม หากมองดูผู้พูดด้วยสายตาเย็นชา

“บัวตอง เวลาขึ้นไปข้างบน คุณแม่สั่งแล้วไงไม่ให้มายืนอ้อยอิ่งฟังเพลงหรืออะไร...”

“เออ จริงซี” นลรีบคลายบรรยากาศซึ่งกำลังจะอึดอัดนั้นเสียทันที “ตอนที่ยืนรอกอยู่หน้าประตูบ้านก็ได้ยินเสียงเปียโน ใครเล่นนะ บัวตอง เพราะจัง”

“ก็เล่นซ้าซากอยู่เพลงเดียวนั้นแหละ...”

“เอ๊ะ ทำไมล่ะ ทำไมถึงซ้าซาก” นลทำหน้าฉงน

“อ้าว พี่นลไม่รู้อะไร เมื่อก่อนฤดูหนาวครั้งที่แล้วนะ เธอเล่นเพลงนี้แล้วได้รางวัลจากเจ้าหลวงยังงี้ละ ทีนี้ก็เลยเล่นไม่ยอมหยุด กลัวคนเขาจะลืม...แต่ตะกั้นซี เล่นเพลงลาวเหนือ เพราะจัง...ว่าถึงเล่นเก่งละก้อ ต้องเก่งแน่ก็เรียนมาตั้งสิบกว่าปี”

“ยังงั้นเที่ยวหรือ? แปลกนะ ฟังดูมีอะไรแปลกพิกล...”

“อ้อ คุณๆที่นั่นนะ ‘แปลกพิกล’ ทุกคนแหละ...” บัวตองทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ ขณะที่นายตัดเงยหน้าขึ้นมามองเขม็งตาตุ่หล่อน “ยิ่งคุณกลาง...” หล่อนยกไหล่ น้อยๆ “คนที่พีนลขึ้นไปพบนั่นไง ยิ่งแปลกกว่าใครเขาเพื่อน”

“แล้วที่เล่นเพลงนะ คือคุณกลางสินะ ที่บัวตองพูดถึงได้รางวัลอะไรนั่น”

“ไม่ใช่ นักเปียโนก็ต้องคุณหนูเล็กซี...” หล่อนตักข้าวใส่จานแจกทุกคน อย่างคล่องแคล่ว ขณะที่เด็กชายรุ่นหนุ่มเดินมาจากครัวใหญ่ ยกถาดอาหารมา วางให้บนโต๊ะ นางพุ่มเป็นคนต่อไปที่เขม็งตาตุ่หญิงสาวผู้มีคารมคมคาย “ตั้งแต่เกิดเรื่อง ไม่มีใครได้ยลโฉมคุณหนูเล็กหรอก ฟีนล”

ขณะนั้นนลเหลือบมองเข้าไปภายในห้องโถงชั้นใน แลเห็นสาวใช้อีกคนหนึ่ง กำลังเดินลับขึ้นไปชั้นบน เขาหันมามองบัวตองและนางพุ่ม

“ทำไมละ ทำไมถึงไม่มีใครได้เห็นคุณคนเล็ก...”

“ก็ไม่รู้ซี...” บัวตองทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ ขณะที่เห็นสีหน้าบึ้งตึงของนายตัด นลขยับตัวเล็กน้อย และปรับเปลี่ยนสีหน้าที่แสดงความอึดอัดใจเป็นยิ้มแยม ในขณะที่หันไปทางหญิงผู้มีอาวุโสที่สุดคนในที่นั้น

“เออ น้ำครับ” เขาเอ่ยอย่างจงใจจะชวนสนทนา “ทำไมบ้านนี้ถึงชื่อว่า ‘คุ่มผาค่า’ ผมรู้ว่าคำว่า ‘คุ่ม’ นี้ทางเหนือเขาใช้แต่กับบ้านของพวกเขาเจ้าไม่ใช่ หรือ เห็นใครว่าพ่อเลี้ยงท่านไม่ใช่พวกเขาเจ้าเชียงใหม่...”

“อ้าว...” นางพุ่มพอใจในคำถามที่นางมีโอกาสจะแสดงความรอบรู้ “ก็ ท่านชื่อเขามานี่นา ชื่อจากพวกเจ้านายนี่แหละ โอ๊ย คุ่มบางคุ่มนะ ไม่ใช่เจ้านาย ท่านจะเก็บไว้ได้ชั่วลูกชั่วหลานหรอก คำบำรุงรักษามันน้อยอยู่เมื่อไหร่ นี่นับว่าดี กว่าที่อื่น คุณหญิงท่านช่างแต่ง บางคุ่มพวกพ่อค้าบางคนซื้อไปแล้วก็ไม่ปีญญู รักษาให้งามอย่างของเดิมเขา กลายเป็นปลุกตึกแถวบังหน้าเสียก็มี...เจ้าของเดิม ท่านชื่อเจ้าประกายคำ เขาว่าท่านเคยติดตามเจ้าดารารัศมีลงไปกรุงเทพฯ...รู้เรื่อง ไหมล่ะ...”

“เรื่องเก่าเล่าใหม่อีกแล้ว...” บัวตองหัวเราะ “หนูฟังเสียจนเบื่อ...”

“เปื่อก็ช่างแกะปะไร...พอนลเขาไม่รู้เรื่องก็จะเล่าให้เขาฟังละ” นางพุ่มกล่าว

ตอบอย่างอารมณ์ดีในขณะที่นายทัตยิ้มให้นวลอย่างมีไมตรี ผิดกับบรรยากาศเมื่อครู่ก่อนนี้ ชายหนุ่มนึกออกทันทีว่าพ่อบ้านผู้จัดทำทางเรียบขริมน้ำผู้นี้คงจะโล่งใจที่หัวข้อสนทนาเบนไปในเรื่องกว้าง ๆ เช่นนี้

“คุ่มผาคำน่ะ เขาว่าสร้างแบบกรุงเทพฯ สมัยรัชกาลที่หก เจ้าประกายคำท่านไปเห็นมาเอง เออ...เรื่องเจ้าดารารัศมีท่านลงไปเป็นชายาพระพุทเจ้าหลวงนี่ ฟ่อนลเคยรู้มั่งไหม?”

“ก็พอรู้ครับ แต่ไม่ละเอียด เรียกว่าเคยได้ยิน ๆ มาบ้าง น้ำเล่าดีกว่า ฟังเพลินดี”

“แหม ยังงี้ป่าก็รักตาย ให้เล่าสามวันสามคืนไม่จบ...” บัวตองขัดคอตามเคย

“เอ๊ะ แม่คนนี่...” นางพุ่มร้องเอ็ดเสียงดังแต่สีหน้าไม่บึ้งตึง “ชอบขัดคอเสียจริง เรื่องโบราณี่บางเรื่องฟังไว้เถิด ไม่เสียไม่หายอะไรหรอก ไม่เหมือนเรื่องสมัยใหม่ มีแต่ปล้นแต่จี้...เรื่องเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินนะท่านมีแต่มงคล จะทำอะไรท่านก็คิดแล้วคิดอีก เห็นผลแล้วหรือจึงทำ ดูแต่เรื่องพระราชชายาเจ้าดารารัศมีนี่ซิ ไม่เพราะพระพุทเจ้าหลวงท่านทรงเห็นการณ์ไกลละหรือท่านถึงขอมมาแต่งตั้งเป็นพระราชชายาเสียอีกองค์ ก็เชียงใหม่ตอนนั้นนะ เจ้าหลวงท่านมีอำนาจน้อยอยู่หรือจะคิดแข็งเมืองยังงี้ก็ได้ แต่พอลูกสาวท่านมาเป็นใหญ่เป็นโตเสีย ท่านก็ทำอะไรไม่ได้ตัวเอง แหม...เขาเล่ากันนะว่า ตอนที่ส่งขบวนมารับเสด็จพระราชชายานะ เอิกเกริกเฉลิมฉลองกันตั้งหลายวัน ขบวนยาวเหยียดสุดลูกหูลูกตา ขบวนข้างเขี้ยวนะ ฟ่อนล...”

“น้ำเล่าได้ละเอียดดีจริง ๆ ครับ” ชายหนุ่มเอินยอ “ผมเองก็ชอบเรื่องราวเก่า ๆ ฟังแล้วได้ความรู้ดี...แล้วคุ่มผาคำนี่เล่าครับ ผมฟังดูชื่อแปลกหูดี ได้มาจากนามเจ้าของเก่าท่านกระมัง?”

“ไม่ใช่อย่างนั้น...” นายทัตเป็นผู้พูดโดยที่ตนเองก็คิดไม่ถึง “ชื่อ ‘ผาคำ’ แปลว่าหน้าผาสีทอง ส่วนเจ้าของเดิมนะท่านชื่อ เจ้าประกายคำ เห็นจะไม่เกี่ยวกับชื่อท่านหรือยังงี้ก็ไม่แน่ แต่ที่เนิ่นนี้เขาเรียกว่า ‘เนิ่นผาคำ’ หรือ ‘ม่อนผาคำ’

มานานแล้ว ว่างๆ ลงขับริถล้อไปทางหลังค่อมลินล จะเห็นลานกว้างอยู่ตรงนั้น เป็นสีทองไปทั่วบริเวณทีเดียว คุณหนูเล็ก...!” เขาชะงักไปนิดหนึ่งเหมือนจะนึกขึ้นมาได้ “คุณๆ ที่บ้านนี้เมื่อก่อนชอบไปนั่งเล่นกันที่นั่นนั้ก ยิ่งคุณซาลยิ่งแล้วใหญ่ บางทีหายไปเป็นวัน ๆ เลย...”

“หนูเองก็ยังไม่ชอบ” บัวตองสับสนุน “ทั้งเจียบ ทั้งสบาย แล้วก็ไม่มีใครมากวนใจ พวกห้องเที่ยวไม่รู้จักทางลัดหลังบ้านเรา ก็เลยไม่มีใครเข้าไปถูก”

“แหม ฟังดูน่าไปนั่งเล่นจริงๆ” ชายหนุ่มพูด “ว่างๆ ผมเห็นจะต้องไปบ้าง แน่ๆ บัวตองนำเที่ยวหน่อยซี”

“เต็มใจเลย พี่นล เมื่อไหร่ล่ะ?”

สถานที่นั้นเจียบไปพักหนึ่งขณะที่ทุกคนมัวสนใจกับการรับประทานอาหาร และนลก็แอบสังเกตดูอาการปฏิกิริยาของคนกลุ่มน้อยนี้เจียบๆ ในขณะเดียวกันคนอื่นๆ ก็หมกมุ่นอยู่กับความคิดของตนเอง

บัวตองนั้น เอาอกเอาใจชายหนุ่มผู้มาใหม่อย่างเห็นได้ชัด คอยช่วยเหลือเขา ตักแบ่งอาหาร รินน้ำให้ และหาจานใบเล็กๆ มาวางเมื่อถึงเวลารับประทานของหวานซึ่งแม่ครัวจัดหามาเป็นพิเศษ นอกจากนี้ เจ้าหล่อนยังคอยผ้าขี้ม้อย ขี้ม้ายตาให้เขาอยู่เกือบตลอดเวลา และยิ้มให้อย่างอ่อนหวานทุกครั้งที่มีสบตากัน

แต่แล้วแม่สาวน้อยก็อดรู้สึกขุ่นหมองใจไม่ได้ ด้วยเมื่อการรับประทานอาหารเสร็จ นลไม่มีท่าทีว่าจะอวยอิ่งชวนหล่อนสนทนาต่อไป เขาลุกขึ้นยืนและกล่าวคำขอบคุณแม่ครัวอย่างสุภาพ แล้วจึงหันไปหาพ่อบ้าน

“พี่ทัดครับ ผมเห็นจะขอตัวไปห้องเสียที ตั้งแต่มาถึงยังไม่ได้ดูและอะไรเลย ออกจะเหนียวตัวหน่อยๆ”

“นี่แน่ๆ กุญแจ” นายทัดส่งกุญแจพวงหนึ่งให้ “ทั้งข้างบนข้างล่างเลย ขึ้นบนนะเป็นห้องนอนมีห้องน้ำให้เสร็จ ขาดเหลืออะไร บอกบัวตองเขาก็แล้วกัน...”

นลกล่าวคำขอไปใจและเดินออกมาจากที่นั่นเจียบๆ

บริเวณภายนอกมืดเกือบสนิท ชายหนุ่มเดินช้าๆ ไปตามทางเล็ก ๆ ลาด

ซีเมนต์นั้น แล้วมุ่งตรงไปยังทิศทางที่เขาเห็นโรงรถตั้งอยู่ตะคุ่ม ๆ ในความมืดสลัว เสียงจ๊กจั่นเรไรร้องก้องมาจากต้นไม้ใหญ่ ๆ ภายนอกบริเวณคฤหาสน์ และครู่ต่อมา เจ้าสัตว์ที่เข้ปึกทำเสียงก็บรรเลงดนตรีธรรมชาติขึ้นพร้อมเพรียงกันราวกับจะปลุกความเจียบให้พลิกฟื้นตื่นขึ้นในบัดดล

กระนั้นเสียงอีกเสียงหนึ่ง ก็สามารถทำให้นลเหลียวขวบหันไปมองทางตัวตึก เขาแหงนหน้ามองไปตรงหน้าต่างห้องน้อยบนหอคอยที่เห็นมีแสงสว่างสลัว ๆ ล่องลอดออกมา และทันเห็นเงาใครคนหนึ่งหลบวูบไปจากหน้าต่างบานนั้น

เสียงเปียโนบรรเลงเพลงไพเราะยังแว่วมาตามสายลม ถ้าเช่นนั้น...

ใครที่ยืนอยู่ที่บานหน้าต่าง และใครคือผู้ที่กำลังเล่นเปียโน...

ประตูโรงรถนั้นปิดสนิทด้วยกุญแจดอกใหญ่ เขาต้องใช้ไฟฉายขนาดเล็กที่มีติดกระเป๋าอยู่ช่วยให้แสงสว่าง จึงไขกุญแจดอกนั้นออกได้ ชายหนุ่มเปิดประตูที่เป็นบานเลื่อนด้วยลูกล้อบนรางเหล็กนั้นออก มันส่งเสียงกรูดกราดขึ้นมาในความมืดและเงยบนนั้นจนเขาออกจะตกใจ ครู่ต่อมาเขาใช้ไฟฉายอันน้อยนั้นฉายกราดไปตามผนัง ไม่ช้าก็เห็นสวิตช์ไฟฟ้าสามอันติดเรียงกันอยู่ เขาคดอันต่ำสุด แสงไฟฟ้าก็กระจางขึ้น

โรงรถนั้นเป็นโรงรถขนาดใหญ่มากพอดู รถคันแรกที่เห็นคือรถอเมริกันขนาดใหญ่สี่ตำสนิท และค่อนข้างใหญ่มาก เพราะเป็นแบบที่วางตลาดเมื่อต้นปีนั่นเอง ส่วนอีกสองคันเป็นรถยนต์ยุโรปขนาดกลางแบบสปอร์ตราคาแพง นลิใช้ไฟฉายอันเล็กแต่มีประสิทธิภาพในการช่วยให้แสงสว่างส่องที่ด้านหน้าของรถคันใหญ่สี่ตำตรวจดูกันชนและยางหน้าทั้งสองล้ออย่างพิถีพิถารณา เขาแสดงอาการไม่พอใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แล้วจึงเดินไปเปิดประตูด้านหน้าตรงที่นั่นคนขับเอาไฟฉายนั้นส่องกราดไปทั่วภายในรถนั้นทั้งด้านหน้า ด้านหลัง แต่ก็ไม่เห็นสิ่งที่น่าสนใจ

ชายหนุ่มถอนใจเบาๆ ลงมาจากรถนั้นและปิดประตูเสีย

เดินไปยังรถสปอร์ตคันที่จอดอยู่ข้างรถคันใหญ่เป็นรถสี่เทาเงิน และมีเส้นโลหะเงาวับคาดประดับอยู่อย่างแปลกตา ขณะที่ทำอาการตรวจตราสภาพของรถคันนี้ นัยน์ตาอันคมฉาบของเขาก็หริ่ลงเล็กน้อยอย่างครุ่นคิด เหมือนจะฉงนใจในความผิดสังเกต เขาพินิจดูกันชนของรถคันนี้นานกว่าคันใหญ่แล้วจึงลุกขึ้นจากทำที่นั่นคล้ายๆ คุกเข่าอยู่ ใช้ไฟฉายกราดไปทั่วที่นั่นด้านหน้า

พอมมาถึงคันที่สาม รถสปอร์ตสี่ชมพูหม่น เขาหยุดยืนพิจารณาความงาม

ของรถอย่างชื่นชม แต่ไม่ตรวจสอบสภาพอย่างสองคันที่แล้วมานั้น แล้วจึงก้มลงหยิบ กระเป๋าเดินทางใบเล็กขึ้นมาถือไว้ เดินไปยังบันไดขึ้นไปห้องพักชั้นบน

ก่อนจะขึ้นบันได เขาปิดไฟเสีย และใช้ไฟฉายนำทางขึ้นไปยังชั้นบน

ที่หน้าห้องเขาก็เสียเวลากับการเลือกหากุญแจดอกที่ถูกต้องออกมาไขอยู่นานพอสมควร เมื่อก้าวเข้าไปภายในและเปิดสวิตช์ไฟฟ้าแล้วจึงเห็นว่าห้องสำหรับคนขับรถของบ้าน ‘กรวิก’ นั้นน่าอยู่พอสมควรแก่อัตราภาพ ขนาดห้องค่อนข้างเล็ก แต่ไม่ถึงกับคับแคบ ที่แรกนลออกจะรู้สึกอึดอัดและเกรงว่าอากาศคงจะร้อนอบอ้าว ซึ่งเป็นสิ่งที่เขารังเกียจยิ่งนัก แต่ครั้นเหลือบเห็นหน้าต่างสองบานที่ห้วนอนและอีกบานหนึ่งตรงฝาदानซ้ายมือ เขาก็ออกโล่งใจ เมื่อจัดการเปิดหน้าต่างทั้งสามบานเสร็จเรียบร้อยแล้ว ลมหนาวของภาคเหนือก็กรูกรียวกันเข้ามาจนจะสิ้นสะท้าน นลริบมองดูเตียงนอนและเห็นเครื่องอำนวยความสะดวกอันให้ร่างกายคือผ้าฉวมและผ้าห่มขนสัตว์มีอยู่เพียงพอทีเดียว

เตียงนอนนั้นเป็นแบบเตียงเดี่ยว ทำด้วยไม้ที่มีลักษณะไม่แข็งแข็งแรงนัก แต่ก็สมสภาพของห้อง ด้านขวามือมีโต๊ะสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง และเก้าอี้ไม่อย่างเก้าอี้โต๊ะอาหารคนสามมัญอีกตัวหนึ่ง ติด ๆ กับโต๊ะตัวนี้มีตู้ไม้สำหรับใส่เสื้อผ้าข้างหน้า อีกข้างหนึ่งเป็นลิ้นชักสามลิ้นชัก แล้วจึงเป็นกระจกเงาบานเล็ก ๆ

นลออกจะพอใจสภาพในห้องที่เขาต้องอาศัยอยู่ตลอดเวลาที่ทำหน้าที่เป็น ‘คนขับรถ’ ของบ้านนี้ และความพอใจของเขาเกือบจะกลายเป็นประหลาดใจในเมื่อเห็นประตูเล็ก ๆ ทางซ้ายมือ เมื่อเปิดออกก็เห็นห้องน้ำขนาดเล็ก และมีอุปกรณ์ในการทำความสะดวกร่างกายครบครัน ดูจะดีเกินไปด้วยซ้ำสำหรับที่อยู่ของนครด ซึ่งเขาคิดว่าห้องน้ำและห้องส้วมคงจะอยู่ชั้นล่างมากกว่า

ครั้นเขารื้อของออกจากกระเป๋า เปิดตู้และลิ้นชักต่าง ๆ ดู ความประหลาดใจจึงค่อยจางหายไป เพราะได้เห็นเศษกระดาษบ้าง สมุดเล่มเล็ก ๆ ฉีกขาดบ้าง ตีบ้างวางอยู่เกะกะ ทุกเล่มและเกือบทุกหน้ากระดาษมีลายมือเขียนอย่างเด็กเขียน ชื่อ ‘ชาลี กรวิก’ นลหายได้ทันทีว่าเด็กชายคนสุดท้ายของสกุลนี้ คงจะพอใจแยกตัวมาจากพี่สาวทั้งสามผู้เคร่งขรึม มาอยู่เสียที่โรงรถนี้มากกว่าจะอยู่ที่ตึกใหญ่

ทุกครั้งที่เขากลับบ้านจากโรงเรียนในกรุงเทพฯ นลคาดได้ไม่ผิดว่าคนรถเก่า ซึ่งมีสาเหตุ
จำเป็นบางประการลาออกไปเสีย นั่น คงจะเป็นที่ลูกอัยยาศัยแก่เด็กชายซาลีไม่น้อย
ข่าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ ที่ผู้เป็นนายจัดสรรมาให้จึงอยู่ในสภาพที่ตีเกินสมควร

นลหยิบซองเอกสารขนาดใหญ่ออกมาจากก้นกระเป๋า เมื่อเปิดออกและหยิบ
กระดาษที่หมดดอกมานั้น เขาก็ทรุดตัวลงนั่งบนเตียง และตั้งต้นอ่านเอกสารทั้ง
หมดอย่างใจจดใจจ่อ

กระดาษที่ว่านั้น เห็นได้ชัดว่าเป็นการตัดมาจากหนังสือพิมพ์รายวันบ้าง
และรายสัปดาห์บ้าง ทุกหัวข้อคือ ‘ข่าวซุบซิบสังคม’

ข่าวสังคมทั้งหมดที่นลกำลังอ่านอยู่นั้น เป็นการรวมคอลัมน์สังคมของ
กรุงเทพฯ และเชียงใหม่ระยะหนึ่ง ทุกข่าวมีเส้นแดงขีดตรงชื่อของพวกเขา ‘กรวิก’ ไว้
เป็นสำคัญ

นลเริ่มเรียงวันที่ในหน้าหนังสือพิมพ์ ที่เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แล้วลงมืออ่าน

“คุณหญิงสีดา กรวิก นายกสสมาคมสตรีชาวเหนือเป็นประธานจัดละคร
การกุศล...”

“พ่อเลี้ยงอินทร กรวิก คหบดีมีชื่อของเชียงใหม่ลงมากรุงเทพฯ และจะ
พักอยู่สองสัปดาห์เพื่อเจรจาเรื่องกิจการป่าไม้กับกระทรวง...”

“สามธิดา กรวิก ในงานแฟชั่นโชว์การกุศล”

“ภารินี ‘หนูเล็ก’ กรวิก แสดงฝีมือเปียโนหน้าที่นั่งได้รับเสียงปรบมือ
กึกก้อง”

“น้องน้อย ‘ภารินี กรวิก’ ฉลองวันเกิดที่ไฮเต็ล...กับมิตรสหายก่อนจะ
อำลาขึ้นไปพักที่เชียงใหม่ชั่วคราว”

“เมทินี กรวิก รับหมั้นนายแพทย์หนุ่มแห่งโรงพยาบาลเชียงใหม่เสียแล้ว...”

“‘คุณหนูเล็ก’ กรวิกผู้แจ่มใส ขณะเลิกเทนนิสเดี่ยวหญิงที่สมาคมชาว
เหนือจัด”

“‘คุ้มผาคำ’ คฤหาสน์บนดอยสุเทพของสกุล ‘กรวิก’ เปิดรับเพื่อนฝูงของ
สมาชิกธิดาคนงามตามเคย”

นลขมวดคิ้ว ชื่อหนึ่งที่ไม่มีปรากฏในข่าวสังคมเลยคือ ‘ดาริกา กรวิก’
ธิดาคณกลาง

ชายหนุ่มลมมืออ่านและตรวจข่าวเหล่านั้นอย่างพิถีพิถะระห์อีกครั้งหนึ่ง
คราวนี้เขามิข่าวธุรกิจเกี่ยวกับกิจการค้าของพ่อเลี้ยงอินทร กรวิก และอิทธิพลของ
บุคคลผู้นี้มีต่อวงการค้าภาคเหนือ

นลแยกเรื่องราวของแต่ละคน โดยใช้เครื่องหนีบกระดาษอันเล็กๆ ช่วย ไม่
ช้าเขาก็พบว่าคุณหญิงสีดา กรวิกนั้น เป็นสตรีที่มีชื่อในสังคมของภาคเหนือ และ
กรุงเทพฯ มาก เป็นนายกสมาคมสตรีแขนงต่างๆ ถึงสี่สมาคม นอกจากนี้ยังมีส่วน
ช่วยในการจัดงานกุศลทุกครั้งอย่างแข็งแรง จนชื่อของเธอปรากฏอยู่บ่อยครั้ง

สำหรับธิดาสาวทั้งสามของพ่อเลี้ยงอินทรนั้น สรุปได้ว่า ทุกคนได้รับการ
ศึกษาอย่างดี เริ่มต้นที่เชียงใหม่และไปต่อในกรุงเทพฯ เมทินี ธิดาคณโต้นั้นได้รับ
การศึกษาต่อจากประเทศฝรั่งเศส ไม่ปรากฏปริญญาบัตรแน่ชัด แต่มีผู้กล่าวขวัญ
ถึงความสามารถในเชิงภาษาและศิลปะ

ธิดาคณสุดท้อง ภาวรีนี้ ผู้เป็นที่กล่าวขวัญถึงกันมากในความงามและความ
ปราดเปรียวไวก่แก่นั้น เพิ่งจะฉลองวันเกิดอายุครบยี่สิบเอ็ดปี เมื่อสองเดือนที่แล้ว
มานี้เอง

เมื่อแยกข่าวเฉพาะตัวออกแล้ว นลจึงหันมาอ่านข่าวพิเศษอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่ง
สังเกตเห็นข่าวใหญ่ในหน้าแรกของหนังสือพิมพ์รายวัน หัวข่าวตัวใหญ่

“ธิดาสุดท้อง ‘กรวิก’ ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์อาการสาหัส แพทย์
แถลงว่าจะต้องเสียชีวิต”

นลอ่านข่าวนี้อย่างละเอียด ทบทวนหลายครั้ง และพบว่าเรื่องเกิดขึ้นเมื่อ
หกสัปดาห์ก่อนหน้านั้นเอง

เขารวบรวมเอกสารทั้งหมดใส่ในแฟ้มบางๆ หันรีหันขวางอยู่ครู่หนึ่ง ก็
ตัดสินใจเดินไปที่โต๊ะเครื่องแป้ง เปิดลิ้นชักบนสุดออก และสอดแฟ้มนั้นเข้าไปเก็บ
กันลิ้นชัก ฉวยตั้งผ้าเช็ดหน้าเช็ดตัวผืนเล็กๆ ซึ่งยังวางอยู่ในกระเป๋าวางทับลงไป
เมื่อเปิดลิ้นชักจึงเห็นกุญแจสองดอกคาอยู่ เขาถอนใจอย่างโล่งอกเล็กน้อย จัดแจง

ใส่กุญแจล็อกชั้นนั้น เก็บกุญแจไว้ในกระเป๋าเสื้อเชิ้ต

ชายหนุ่มบิดกายอย่างเมื่อยล้าเล็กน้อย เขามองดูเตียงนอนแล้วก็เดินไปเข้าห้องน้ำ ทำความสะอาดให้แกว่งกาย ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว จึงเดินออกมา ตั้งใจจะนอนให้หลับสนิทเพื่อรับหน้าที่ในวันต่อไป

ทันทีที่เขาเอื้อมมือไปปิดสวิตช์ไฟที่ผนังหัวเตียงนอน เสียงโทรทัศน์ก็กรีดแหลมขึ้น เขาตกใจและปล่อยให้เสียงนั้นกังวานลั่นประสาทต่อไปอีกจิตใจหนึ่ง จึงระลึกได้ว่าที่เชิงบันไดโรงรถชั้นล่างนั้นมีเครื่องโทรทัศน์เครื่องหนึ่งแขวนอยู่

นลวิ่งผลีผลามลงบันไดมาทันที พอเขายกหูโทรทัศน์ที่ขึ้นแนบหู เสียงใส ๆ แต่เย็นชาก็ดังเข้ามา

“พรุ่งนี้เช้าเก้าโมงครึ่ง นำรถคันใหญ่ออกมาหน้าตึก คุณพ่อจะเข้าเมือง”

เพียงเท่านั้นเองก็มีเสียงกริกตามมา แสดงว่าผู้พูดวางสายแล้ว ทันทีที่พูดจบประโยค

นลมองดูโทรทัศน์ในมืออย่างฉงนน้อย ๆ ใจครุ่นคิดถึงเจ้าของเสียง

ดารีกา กรวิก...หรือ ภารินี ผู้ไม่เคยปรากฏโฉมหลังอุบัติเหตุ

ใครกันแน่ เสียงเย็นชานั้นฟังดูรับกับใบหน้าเคร่งขรึมของดารีกาผู้ที่เขาได้พบมากกว่าจะเป็นของ ‘คุณหนูเล็ก’ ผู้มีสมญานามว่าเป็นคนเก็บปราดเปรี้ยว

หรือจะเป็นคุณใหญ่ เมทินี ผู้ซึ่งเขายังไม่ได้เห็นตัว แต่ได้ยินกิตติศัพท์จากพวกคนใช้ว่าเข้มงวดกวดขันนัก

ชายหนุ่มวางโทรทัศน์กับแท่น และยืนงออยู่ สักครูแสงไฟจากเฉลียงหน้าห้องที่เขาเปิดทิ้งไว้ก่อนจะลงมามีทำให้เขาเห็นสิ่งต่าง ๆ ในโรงรถชั้นล่างชัดพอควร ตาของเขาจับอยู่ที่เครื่องโทรทัศน์ และครู่หนึ่งดวงตานั้นก็เบิกโพลงขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าเป็นเครื่องโทรทัศน์แบบที่เรียกติดต่อกายนอกได้ด้วย

เขาขังใจอยู่ครู่หนึ่งก่อนที่จะค่อย ๆ ยกหูขึ้น ก่อนจะหมุนเรียกเลขหมายที่ต้องการ เขาแนบหูฟังไว้กับหู ทิ้งไว้นานพอที่จะแน่ใจว่าไม่มีเครื่องอื่นภายในบริเวณเดียวกันยกขึ้นรับฟังการพูดของเขาแล้ว จึงเริ่มหมุนหมายเลขที่จำได้ชั้นใจ

สุดท้ายที่เขาเรียกตอบรับด้วยรหัสที่นัดหมายกันไว้ นลรีบกรอกเสียงลงไป

ทันที

“พี่ยุทนาหรือ...ทุกอย่างเรียบร้อย ไม่ต้องตบนะ ฟังอย่างเดียว”

เขาหยุดอีก และนั่งฟังอีกครั้งหนึ่ง แล้วจึงรีบพูดต่อไป

“ยังไม่พบใครเลยนอกจากคนกลาง ลักษณะแปลกจริงๆอย่างว่า แปลกทั้งบ้านนั่นแหละ คนใช้สามหรือสี่ แต่คนสุดท้ายเห็นไม่ถนัด แม่ครัวกับพ่อบ้านนั่นมาจากกรุงเทพฯกับคุณหญิง...ไม่ต้องติดต่อนมาเป็นอันขาดนะ...เท่านั้น เลิกกัน”

นลกลับขึ้นมายังห้องชั้นบน ภายหลังจากที่ปิดไฟหมดทุกดวง แล้วเขาก็ลงนอนเฝ้าอยู่บนเตียง

ตึกสังกัด จิตเริ่มเข้าสู่ภวังค์ นลบอกไม่ได้ว่าเสียงเพลงบรรเลงด้วยเปียโนนั้นเขาได้ยินในความหลับ คือฝัน หรือเขายังตื่นอยู่ เป็นเพลงพื้นเมืองเศร้าๆของยุโรปเหนือ ฟังแผ่วๆวังเวง กลมกลืนไปกับความมืดและเงียบของราตรี เขาซุกตัวลงใต้ผ้าวมเมื่อรู้สึกหนาว แต่ก็คร้านที่จะลุกขึ้นปิดหน้าต่าง ไม่ซ้าก็หลับสนิท

ภายในนิมิตของนลคือหญิงสาวผมยาวสลวยร่างเล็กบอบบางนั่งอยู่หน้าเปียโน หล่อนโยกกายเล็กน้อยตามจังหวะเพลง มองดูอ่อนโยนเยือกเย็น ในฝันเขายืนฟังเพลงอันไพเราะจนเพลงนั้นจบ เขารู้สึกอยากเห็นใบหน้าของผู้บรรเลงเครื่องดนตรีนั้นอย่างยิ่งยวด และเมื่อก้าวเดินจะออกไปประจันหน้า ร่างเล็กๆในกระโปรงยาวพลิ้วสีหม่นๆก็ลุกขึ้นจากที่นั่งเดินตัวตรงออกไปจากห้องนั้น นลเดินตาม เขาเดินอยู่เช่นนั้นจนนิมิตทั้งหมดสลายไปจากดวงความคิดคำนึงในยามหลับ...

เช้าวันรุ่งขึ้น เวลา ๐๙.๐๐ น. นลก็นำรถคันใหญ่สีดำมาจอดรอที่หน้าตึก หลังจากที่เขาเข้าไปในครัวและรับประทานอาหารเช้าเรียบร้อยแล้ว

นายหัดเป็นผู้มาเปิดประตู ด้วยสีหน้าเข้มงวดเช่นวันวาน

นลบอกด้วยเสียงเรียบๆว่า “เรียนท่านด้วยรถพร้อมแล้ว” แล้วเขาก็เดินกลับไปยืนสำรวจมออยู่ที่หน้าบันได อีกสักครู่บุรุษวัยกลางคน รูปร่างสันทัดค่อนข้างสูงก็เดินออกมา พ่อเลี้ยงอินทร กรวิก มีสีหน้าและท่าทางเหมือนคนอมโรค จนทำให้ดูแก่กว่าอายุที่นลสืบทราบมามาก ดูเขามีลักษณะของคนที่มีบางสิ่งบางอย่าง

ที่ทำให้ต้องใช้ความคิดหมกมุ่นอยู่ตลอดเวลา พร้อมกับนั้นความเศร้าความหมองหม่นก็แสดงตัวของมันออกมาทางใบหน้าและแววตาอยู่ตลอดเวลา

เมื่อเดินมาถึงรถและนลเปิดประตูให้อย่างเรียบร้อยนั้น เขาเพียงแต่ยิ้มให้ อย่างฝัน ๆ และก้าวขึ้นรถด้วยท่าทางของคนที่หมดอาลัยตายอยากในชีวิต ไม่เอ่ยปากพูดจนกระทั่งนลนำรถแล่นออกมานอกบริเวณบ้านแล้ว และหันมาถามว่าจะให้นำไปที่ใด นั่นแหละผู้เป็นนายจ้างจึงแจ้งว่า เขาต้องการให้นลพาไปยังสำนักงานป่าไม้ซึ่งอยู่ในถนนสายใหญ่ของตัวเมืองนั้นนั่นเอง เป็นถนนที่นลรู้จักพอสมควร จึงไม่จำเป็นต้องถามตำแหน่งแห่งที่ต่อไปอีก

ครู่ต่อมา ขณะที่รถแล่นเลียบลงมาตามถนนเชิงดอย พ่อเลี้ยงอินทจึงเอ่ยปากด้วยเสียงอ่อน ๆ หนึ่ง ๆ

“เราเคยทำอะไรมาก่อนนะ นล ฉันดูท่าทางเราไม่เหมือนคนขับรถทั่วไปเลยเลยนี่...”

ชายหนุ่มสะดุ้งเล็กน้อย เพราะไม่คาดคิดว่าบุรุษผู้มีลักษณะอ่อนนวลผู้นี้จะสังเกตเห็นเขาด้วยความเอาใจใส่ถึงเพียงนั้น แต่แล้วนลก็ระงับความตื่นตื่นเสียได้ เขาเพียงแต่ยิ้มอย่างสุภาพเมื่อตอบคำถาม

“เห็นจะเป็นเพราะกระผมไม่ได้ใส่เครื่องแบบเลยผิดตาท่านไป...แต่เห็นคุณผู้หญิงว่า...”

“ไม่ใช่ยังงั้น” พ่อเลี้ยงขจัดขึ้นทันทีด้วยเสียงที่ดังกว่าเดิมเล็กน้อย ซึ่งสีหน้าที่นลแอบมองทางกระจกบานเล็กนั้นก็ดูยิ้มมากขึ้น “ฉันไม่ได้หมายความว่าถึงเครื่องแบบ...ก็รู้กันแล้วว่าเราจะให้เธออยู่ชั่วคราว เพราะอีกสักเดือนเดียว คุณหญิงกับลูก ๆ เขาก็จะลงไปกรุงเทพฯ กันแล้ว”

ทั้งผู้เป็นนายและลูกจ้างสิ้นคำสนทนาแต่เพียงเท่านั้น นลขับรถแล่นมาจนถึงถนนสายที่ได้รับคำสั่งให้นำมา เขาชะลอความเร็วของรถลงอีก ตามองสองข้างทางอย่างตรวจตรา ไม่ซ้าก็เห็นอาคารขนาดเล็กลักษณะเป็นสำนักงานส่วนบุคคลที่โอ้อ่าพอควร มิได้ติดต่อกับตึกแถวที่เป็นร้านค้าเรียงกันเป็นพืดนั้น หากมีตึกเล็ก ๆ คั่นอยู่ อาคารแห่งที่ว่านั้นเป็นตึกขนาดกะทัดรัดสองชั้น มีป้ายชื่อ